

บทที่ 1

บทนำ

สภาพปัจจุบันและความเป็นมาของปัญหา

ภาษา คือ เครื่องสื่อความคิด เป็นสมบัติของส่วนรวม¹ ภาษาเป็นของผู้ใช้และผู้รับรู คือ ผู้พูด ผู้เขียน และผู้ฟัง ผู้อ่าน ไม่มีผู้พูด ผู้เขียน ผู้ฟัง ผู้อ่าน ก็ไม่มีภาษา คำของภาษาเองจึงไม่มีเดือมและไม่มีเจริฎ คนพูดภาษาเดียวกันยอมรับระเบียบการใช้ภาษาเป็นอย่างเดียวกัน ทั้งนี้จึงเป็นที่เข้าใจกันใควาถาผู้พูด ผู้เขียนฝ่ายหนึ่ง ผู้ฟัง ผู้อ่านอีกฝ่ายหนึ่งไม่ระเบียบของภาษาหรือระเบียบของภาษานอยไป การทำความเข้าใจกันระหว่างสองฝ่ายก็ไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นอย่างบกพร่องกระทบกระเท่น ถ้าผู้ใช้ภาษาไม่ระเบียบหรือไม่เข้าใจระเบียบของภาษาก็พอ ภาษาของเขาก็ไม่อาจเป็นเครื่องทำความเข้าใจระหว่างกันได้ หรือเข้าใจระหว่างกันได้แต่ไม่ตรงตามประสงค์ ความเดือมหรือความบกพร่องดังกล่าวนี้อาจเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกันในเมื่อผู้ใช้ภาษาไม่ได้ตกลงระเบียบของภาษากันไว้ก่อน หรือตกลงระเบียบของภาษากันไว้อย่างคลุมเครือ ความเดือม ความเจริฎทางภาษาจึงตกอยู่แก่ผู้ใช้ภาษา หาใช่อยู่ที่ตัวภาษาไม่²

การรู้ภาษา ซึ่งหมายถึงความสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องทำให้ผู้อื่นเข้าใจตนได้กับสามารถทำความเข้าใจภาษาซึ่งผู้อื่นใช้นั้น เกิดขึ้นโดยการเรียน การเรียนรู้ภาษาก็คือการเปลี่ยนการใช้ภาษาอย่างทีคนทั้งหลายผู้ใช้ภาษาเดียวกันกับตนเขาใช้กัน เราพูดได้เพราะฟังเขาพูดมาก่อนและแล้วก็หัดพูดอย่างเขาบ้าง ก่อนที่จะเขียนหนังสือได้ เราต้องหัดอ่านเรียนรู้ตัวหนังสือ และหัดเขียนอย่างที่เขาเขียนกัน ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้ใดยอมเกิด

¹ พระยาอนุมานราชชน, "วัฒนธรรมและภาษา," คู่มือครูภาษาไทย เอกสารนิเทศการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 117 (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2514) หน้า 74.

² นิยม เรียงจันทร์, "ภาษาไทยของเรา," เล่มเดียวกัน, หน้า 109-110.

จากการฝึกฝนใช้ภาษาของผู้นั้น³ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีความสับสนในการสื่อความหมายอย่าง
ตัวอย่างเช่น เรื่องรูปศัพท์ในภาษาไทยไม่มีรูปศัพท์ที่บังคับเฉพาะ เช่น "เป็น" อาจเป็นคำ
กริยา วิเศษณ์ หรือวิเศษณ์ขยายนามได้ ฉะนั้นผู้ใช้ภาษาไทยจึงต้องใช้ความระมัดระวัง
สามารถจริง ๆ⁴

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการเรียนภาษาไทยจะเป็นเรื่องยาก แต่ก็มีชาวต่างชาติไม่น้อย
ที่ให้ความสนใจเรียนภาษาไทย ทั้งนี้เพราะเขาตระหนักถึงประโยชน์ในการเรียนภาษาไทยคือ
ว่าการติดต่อทางการ เมืองก็ดี ทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจก็ดี จะดำเนินไปได้ดียิ่งหากใช้ภาษา
ของชาตินั้นมามีส่วนช่วยด้วยเหตุนี้เองจึงมักพบเห็นอยู่เสมอว่า ความสนใจในการเรียนภาษาไทย
ในมหาวิทยาลัยของต่างประเทศในปัจจุบันนี้มีแพร่หลายอย่างกว้างขวาง

ในขณะที่การสอนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเป็นที่แพร่หลายอยู่ทั้งภายในและ
ภายนอกประเทศอย่างกว้างขวาง เกาหลีเป็นประเทศหนึ่งที่มีการสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกมา
เป็นเวลา 10 กว่าปี ในระดับอุดมศึกษาที่มีชื่อว่ามหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาต่างประเทศ
(Hankuk University of Foreign Studies) ซึ่งตั้งไว้เพื่อสอนเฉพาะภาษา
ต่างประเทศและมีสอนภาษาต่างประเทศ 20 กว่าภาษาในปัจจุบันนี้ และมีนักศึกษาสนใจ
เลือกเรียนภาษาไทยเป็นจำนวนไม่น้อย แต่การเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเกาหลี
เท่าที่เป็นมาแล้วจนถึงปัจจุบันได้ประสบกับปัญหาในค่านต่าง ๆ อย่างมากมาย ปัญหาเหล่านั้น
ประมวลได้ดังนี้

1. การขาดแคลนอุปกรณ์การสอนและบุคลากร

1.1 ตำราการเรียน นักศึกษาไม่สามารถนำเอาตำราเรียนของเมืองไทย
ไปใช้โดยตรงได้ เนื่องจากตำราเรียนของเมืองไทยนั้นเขียนไว้ละเอียดและลึกซึ้งมากเกินไป

³ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

⁴ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล., คู่มือครูวิชาภาษาไทยเล่ม 3 (กรุงเทพฯ,
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2512), หน้า 137.

ไม่เหมาะสมกับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นผู้สอนจึงต้องทำคำอธิบายใหม่ทั้งหมดให้เหมาะสมกับนักศึกษาเหล่านี้ แต่ยากที่จะสมบูรณ์ได้ เพราะหนังสือที่ใช้กันความีไม่เพียงพอ

1.2 พจนานุกรม พจนานุกรมไทย-เกาหลี และพจนานุกรมเกาหลี-ไทย ยังไม่มี การเรียนต้องใช้เวลาภาษาที่สาม คือภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ความผิดพลาดจึงมีได้มาก

1.3 โสตทัศนอุปกรณ์ เท่าที่มีใช้คือ tape และ slide เท่านั้น ส่วนภาพยนตร์และแผ่นเสียงยังไม่มีใช้

1.4 วิทยากร ในประเทศเกาหลีมีคนไทยอยู่น้อยมากและไม่มีนักวิชาการชาวไทยนอกจากอาจารย์ประจำเท่านั้น

2. ปัญหาการสอนทั่วไป

2.1 เวลาเรียนไม่เพียงพอ หลักสูตรการเรียน 4 ปี โดยเฉลี่ยแล้ว เรียนอาทิตย์ละ 12 ชั่วโมง ซึ่งจะต้องฝึกทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสลับกันไป

2.2 ภาษาที่ใช้ช่วยในการสอน จำเป็นต้องใช้ภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนซึ่งเป็นคนไทย ย่อมไม่สันถกภาษาเกาหลีและในขณะเดียวกันนักศึกษา ก็ไม่สันถกภาษาอังกฤษซึ่งใช้เป็นสื่อในการสอน จึงทำให้เกิดปัญหาในด้านการสื่อสารระหว่างกัน

2.3 เนื้อหาในบทเรียนไม่สู้จะสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันและสิ่งที่อยู่ในวงสังคมของผู้เรียนนัก และภาษาที่ใช้ยังไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนจึงเป็นอุปสรรคในการศึกษาภาษาไทย

2.4 วิธีการใช้สำนวนภาษาของแต่ละประเทศมักจะแตกต่างกันมาก ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมของประเทศนั้น ๆ ทำให้มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอย่างมาก เพราะฉะนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจึงต้องควบคู่กันไปกับความเข้าใจในสังคมและวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ ด้วย ประเทศเกาหลีเป็นประเทศหนึ่งซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกับเมืองไทย จึงยากที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมของชาวไทยได้ดี

2.5 ความสนใจของนักศึกษา เนื่องจากภาษาไทยไม่ใช่ภาษาสากล ผู้เรียนบางคนจึงไม่ค่อยสนใจอย่างจริงจัง เพราะไม่มุ่งที่จะใช้ภาษาไทยไปประกอบอาชีพ

2.6 ธรรมชาติของภาษาเกาหลีและภาษาไทย แตกต่างกันมาก ผู้เรียนมาเรียนเมื่อโตแล้วจึงยากแก่การฝึกหัด

3. ปัญหาการสอนการเขียน เกี่ยวกับการสอนการเขียนซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของการใช้ภาษา หรือเป็นหัวใจของการใช้ภาษา มีปัญหาซึ่งประมวลได้นอกเหนือไปจากปัญหาซึ่งเป็นส่วนประกอบที่กล่าวมาแล้วดังนี้

3.1 ตัวอักษรเป็นปัญหาเบื้องต้น เนื่องจากตัวอักษรในภาษาไทยมีมาก และตัวหนังสือเขียนยาก การฝึกหัดการเขียนจึงใช้เวลานานมากเกินไปจนเกินไป

3.2 เนื่องจากภาษาไทยเขียนเรียงคำติดต่อกัน ผู้เรียนมักไม่ทราบว่าประโยคหรือข้อความนั้นขึ้นต้นหรือจบลงที่คำใด

3.3 คำบางคำออกเสียงไม่แน่นอน ทำให้ผู้เรียนฟังแล้วเขียนไม่ถูก เช่น ไซไหม คิฉัน น้ำ ท่าน ฯลฯ

3.4 ในภาษาไทยมีคำที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต ใช้กันมากและนิยมใช้ คำการันต์กำกับเสียงของคำเพื่อจะลดจำนวนพยางค์ให้น้อยลง ดังนั้นเมื่อผู้เรียนฟังชาวไทยพูดภาษาไทยแล้ว จึงเขียนตัวสะกดการันต์ไม่ถูก เช่น ศิลป์ คณาจารย์ ศิษย์ สิทธิ ศาสตร์ สารท สาค ฯลฯ

3.5 ในภาษาไทยมีคำพ้องรูป และคำพ้องเสียงมาก ทำให้เขียนหนังสือผิดได้ง่าย

3.6 แม้จะรู้จักศัพท์กว้างขวาง แต่ผู้เรียนยังสร้างประโยคหรือเรียงคำไม่ค่อยถูก เพราะการลำดับคำในประโยคในภาษาไทยไม่เหมือนกับในภาษาเกาหลี

3.7 ไม่มีตำราการสอนการเขียนแก่ชาวเกาหลีโดยเฉพาะ

จากปัญหาต่าง ๆ ที่ประมวลมาแล้วจะเห็นว่าทักษะการเขียนเป็นส่วนที่ผู้เรียนต้องการปรับปรุงมากที่สุด ถ้าผู้เรียนสามารถเขียนได้เป็นอย่างดีแล้ว ก็แสดงว่าทักษะอื่น ๆ ของผู้เรียนย่อมมีการพัฒนาไปด้วยเหมือนกัน จึงจะได้รับประโยชน์จากการศึกษาภาษาไทยได้อย่างแท้จริงในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนเรื่อง การเขียนภาษาไทย สำหรับนักศึกษาชาวเกาหลี ซึ่งมีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยมาแล้วอย่างน้อย 1 ปี
2. เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยตามหลักการ เขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการหาความรู้เพิ่มเติม และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยในระดับสูงต่อไป

แนวความคิดสำคัญหรือสมมุติฐานของการวิจัย

แบบเรียนการเขียนภาษาไทยที่ชาวเกาหลีเป็นผู้สร้างขึ้น เพื่อใช้สอนชาวเกาหลีด้วยกันย่อมมีคุณภาพเหมาะสมและสนองความต้องการของชาวเกาหลีได้ดีกว่าแบบเรียนที่ชาวต่างประเทศเป็นผู้สร้าง เพราะผู้วิจัยเป็นชาวเกาหลีที่ได้ประสบปัญหาแล้วด้วยตนเอง

ขอบเขตของการค้นคว้าและวิจัย

1. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้คำประเมินผลและขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญในคานภาษา ซึ่งกำลังสอนหนังสือในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อยู่ 10 ท่าน
2. การประเมินผลและเสนอขอเสนอแนะในการวิจัย ทางผู้ทรงคุณวุฒิแสดงความคิดเห็นตามแบบประเมินผล ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้จัดทำตามความสำคัญและความเหมาะสมกับความสนใจของผู้ทรงคุณวุฒิ คำตอบที่ได้จึงอาจจะไม่ครบทุกข้อ

ขอตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยถือว่า แบบเรียนเรื่อง การเขียนที่สร้างขึ้นนี้มีคุณภาพได้มาตรฐาน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. **แบบเรียนเรื่องการเขียน** คือแบบเรียนซึ่งมีเนื้อหาเรื่อง คำ วลี ประโยค และการเขียนเรียงความอย่างง่าย ๆ โดยมีแบบฝึกหัดสำหรับฝึกให้เขียนอย่างเพียงพอใน **ทุกเนื้อหา**
2. **นักศึกษาคือ** ชาวเกาหลีผู้เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก และมีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยมาแล้ว 1 ปี
3. **ผู้ทรงคุณวุฒิ** คือผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยซึ่ง เป็นชาวไทย มีความสามารถเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง

ความสำคัญหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก่ผู้สอนภาษาไทยในประเทศเกาหลีที่จะปรับปรุงการสอน การเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางแก่ผู้เรียนภาษาไทยให้เรียนได้สะดวกและน่าสนใจยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจสร้างแบบเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศอื่นๆ

วิจัยต่อไป

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัย

วิธีดำเนินการค้นคว้าและวิจัยแบ่งออกเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. รวบรวมความรู้จากตำราและเอกสารต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบเรียนการเขียน
2. นำความรู้ที่รวบรวมได้มาพิจารณาและคัดเลือกเนื้อหาจัดแบ่งเป็น 5 ตอน เพื่อสร้างแบบเรียนการเขียนขึ้น 5 บทเรียน
3. ตั้งความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละบทเรียนในลักษณะเป็นความมุ่งหมายเชิง

พฤติกรรม

4. สร้างแบบเรียนการ เขียนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ 5 บทเรียน

5. สร้างแบบประเมินผล 1 ชุด โดยใช้วิธีการต่อไปนี้ เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 10 ท่านซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญในภาษาไทยทุกท่านจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ประเมินผลแบบเรียนการ เขียนและให้ข้อเสนอแนะแก่การ ทดลองสอน เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถหาประชากรที่เป็นชาวเกาหลีและมีความรู้ทางภาษาไทยระดับเดียวกับนักศึกษาในประเทศเกาหลีที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกมาทำการ ทดลองและทดสอบ เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่สร้างขึ้นในประเทศไทยได้

5.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินผลต่าง ๆ จากตำราและเอกสาร ทั้งที่เป็นภาษาไทยและเป็นภาษาอังกฤษ

5.2 รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาของการ วิจัยนี้

5.3 ตั้งความมุ่งหมายและขอบเขตของ เนื้อหาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

5.4 สร้างแบบประเมินผล เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิใช้ประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะ
ชั้น 11 ข้อ

6. นำแบบเรียนการ เขียนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงให้ได้มาตรฐาน

7. นำแบบเรียนการ เขียนที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงใหม่ตามคำประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ 10 ท่านเฉพาะส่วนที่เปลี่ยนแปลงได้

8. สร้างแบบทดสอบไว้ 1 ชุดในภาคผนวก โดยใช้วิธีดำเนินการต่อไปนี้ เพื่อให้ผู้วิจัยเองหรืออาจารย์ผู้สอนคนอื่นที่ใช้แบบเรียนการ เขียนนี้ไปสอนในอนาคตใช้ทดสอบก่อนและหลังทดลองสอน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนการ เขียนที่สร้างขึ้น

8.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบแบบต่าง ๆ จากหนังสือ "เทคนิคการ วัดผล" ของชาวล แพร์ทกุล⁵

⁵ชาวล แพร์ทกุล, เทคนิคการ วัดผล (พระนคร : อักษรเจริญทัศน์, 2516).

8.2 ศึกษาตำราว่าด้วยการเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมตัวอย่างการออกแบบทดสอบในแบบต่าง ๆ กันมาใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

8.3 ตั้งความมุ่งหมายและกำหนดขอบเขตของเนื้อหาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละบทเรียนที่ตั้งไว้

8.4 ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนแบบทดสอบ

8.5 สร้างแบบทดสอบเพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังทดลองสอนขึ้นทั้งหมด 40 ข้อ
ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน และคะแนนเต็มคือ 40 คะแนน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย